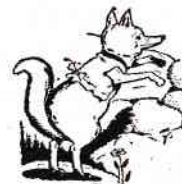

LBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
VULPE ROȘCULEȚ

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	MĂMĂIȚA VULPE ÎI TRAGE O SPERIETURĂ LUI ROȘCULEȚ	5	XIII	MĂMĂIȚA ÎL FACE PE JIMI PFU CU OU ȘI CU OȚET	46
II	MĂMĂIȚA VULPE ÎL ÎNVAȚĂ PE ROȘCULEȚ O ȘMECHERIE	9	XIV	MĂMĂIȚA AFLĂ CE S-A ALES DE PUIUL EI	49
III	COPOIUL LĂTRUȘ NU SE LASĂ PĂCĂLIT	12	XV	ROȘCULEȚ ARE UN MUSAFIR	52
IV	ROȘCULEȚ PRINDE TUPEU	17	XVI	NEICA BILI OPOSUM DĂ O RAITĂ PE LA ZĂMBĂLTOACĂ	55
V	ROȘCULEȚ DEVINE CAM NEATENT	20	XVII	PUȘTIUL BUNEA E HOTĂRÂT	59
VI	BOCA BOCĂNE DEGEABA	23	XVIII	ÎN CĂUTAREA LUI VULPE ROȘCULEȚ	62
VII	ROȘCULEȚ AUDE, DAR PREA TÂRZIU	26	XIX	AVERTISMENTUL LUI NEICA BILI	65
VIII	MĂMĂIȚA VULPE ÎL ÎNGRIJEȘTE PE ROȘCULEȚ	29	XX	MĂMĂIȚA VULPE FACE O GREȘEALĂ	69
IX	PETRICĂ IEPURAȘ AFLĂ NOUTĂȚILE	32	XXI	ROȘCULEȚ NU FACE ASCULTARE	72
X	BIETUL VULPE ROȘCULEȚ!	36	XXII	MONSENIORUL ȘORECARU ARE OCHI BUNI	75
XI	MĂMĂIȚA SE ÎNTOARCE	40	XXIII	MĂMĂIȚA VULPE TRAGE O SPAIMĂ ZDRAVĂNĂ	79
XII	PUIUL PIERDUT	43	XXIV	MĂMĂIȚA ȘI ROȘCULEȚ TREBUIE SĂ SE MUTE	82
			XXV	PETRICĂ IEPURAȘ DESCOPERĂ CEVA	85
			XXVI	PUȘTIUL BUNEA SE OSTENEȘTE DEGEABA	88

Thornton W. Burgess
The Adventures of Reddy Fox
 Ilustrații Harrison Cady
 Traducere și adaptare Brad Florescu
 Redactor Cella-Maria Cujbă
 Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
 Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anacronic

© Editura Anacronic, 2025
 pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ArtPrint

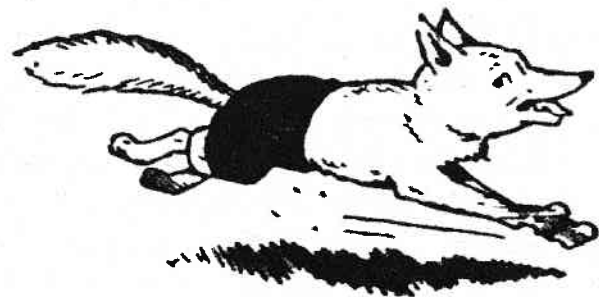
ISBN 978-606-95006-5-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
 BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Vulpe Roșculeț / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison Cady ; trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
 ISBN 978-606-95006-5-1

I. Cady, Harrison (il.)
 II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

MĂMĂIȚA VULPE ÎI TRAGE O SPERJETURĂ LUI ROȘCULEȚ

Vulpe Roșculeț locuia cu Mămăița Vulpe. Vezi tu, el se trăgea dintr-o familie foarte mare – atât de mare, încât mamei lui îi era tare greu să hrănească atâtea guri și fusese nevoită să-l trimită să trăiască cu mamaia. Mămăița Vulpe era cea mai înțeleaptă, mai vicleană și mai deșteaptă vulpe din tot ținutul, iar când Roșculeț mai crescua, bătrâna decise că a venit momentul să-l învețe tot ce trebuie să știe o vulpe adevărată. În fiecare zi, îl lua cu ea la vânătoare și-l învăța de toate: de pildă, cum să fure găini de la Ferma lui Bunea fără să-l trezească pe Lătruș Copoiul și celelalte o mie de trucuri pe care le știa pentru a

trage pe sfoară un dulău.

În dimineața aceea, Mămăița îl luase cu ea pe Roșculeț dincolo de Lunca Verde, prin Pădurea Verde, până la calea ferată. Roșculeț nu mai fusese acolo și nu prea înțelegea care-i treaba cu calea ferată. Merseră în pas vioi până ajunseră la un pod lung. Acolo, bătrâna se opri și-i porunci lui Roșculeț:

– Vino încoace, nepoate, și privește în jos!

Roșculeț făcu întocmai, dar o singură privire de la înălțimea podului îl ameți atât de tare, încât aproape căzu în hăul de dedesubt. Bătrâna zâmbi.

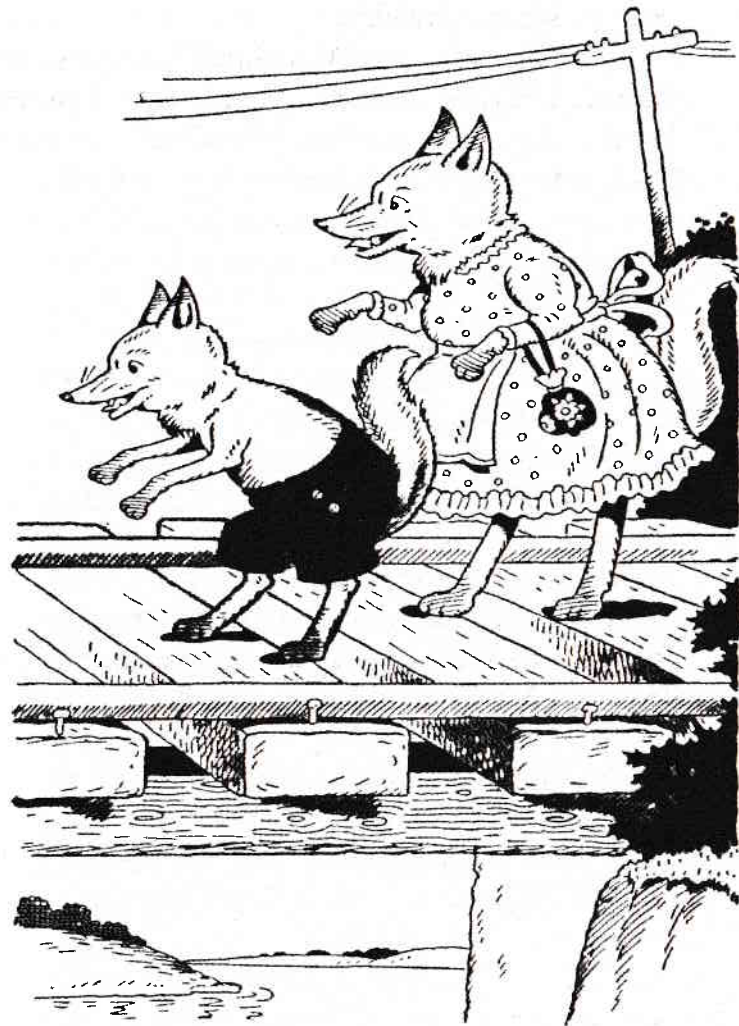
– Acum treci podul, zise ea, și porni zglobie spre malul celălalt.

Dar lui Roșculeț îi era teamă. Îi era teamă să facă și un singur pas pe podul acela lung. Se temea că o să cadă în apă sau peste stâncile ascuțite de dedesubt. Mămăița veni în fugă la el.

– Ce rușine, Roșculeț! De ce ți-e frică? Nu te mai uita în jos și totul o să fie bine. Hai, mergi după mine!

Roșculeț se propti în picioare și schelălăi că vrea acasă. Deodată, Mămăița Vulpe sări de doi coți în sus și strigă speriată:

– Lătruș Copoiul! Vino, Roșculeț, să fugim! și porni în goana mare spre celălalt capăt al podului. Roșculeț nici nu mai prididi să privească în urmă sau să cugete. Singurul lucru care-i mai umbla

– Ce rușine, Roșculeț! De ce ți-e frică?

prin cap era cum să scape de Lătruș.

– Așteaptă, Mămăiță! Așteaptă! strigă el, și porni în urma bătrânei cât îl țineau picioarele.

Până-și dădu seama ce face, era deja la jumătatea podului. Când ajunse pe partea cealaltă, o află pe Mămăiță râzând. Întoarse capul în sfârșit, să vadă pe unde-a ajuns Lătruș. Dar câinele nu se vedea. Să fi căzut de pe pod?

– Unde-i Lătruș Copoiul? strigă el.

– La el acasă, în curtea Fermierului Buna, răspunse Mămăița sec.

Roșculeț o privi fix timp de un minut. Apoi începu să se prindă că Mămăița îl speriasse doar ca să-l facă să treacă podul. Se simți rușinat, teribil de rușinat.

– Și acum, fuguța înapoi! zise Mămăița.

De data asta, Roșculeț făcu întocmai.

II

MĂMĂIȚA VULPE ÎL ÎNVAȚĂ PE ROȘCULEȚ O ȘMECHERIE

In fiecare zi, Mămăița îl ducea pe Roșculeț până la calea ferată și-l punea să treacă podul în fugă înainte și înapoi până îi dispăru teama. Prima oară îl luase cu amețală, dar acum alerga cu toată viteza și nu-i mai păsa de nimic.

– Nu văd la ce-mi folosește să traversez un pod. Oricine poate face asta! vociferă Roșculeț într-una din zile.

Mămăița zâmbi.

– Mai ții minte prima oară când ai încercat să treci podul? îl întrebă.

Roșculeț plecă privirea. Firește că mai ținea minte. Mămăița trebuise să-l sperie ca să-l facă să traverseze. Deodată, bătrâna ridică privirea și

zise scurt:

– Ascultă!

Roșculeț își ciuli imediat urechile ascuțite. Departe, în urma lor, se auzea un lătrat de câine. Nu era glasul lui Lătruș, ci al unui câine mai tânăr. Mămăița ascultă câteva minute. Lătratul se apropia.

– E clar că ne-a luat urma și vine încoace, zise Mămăița. Roșculeț, treci podul, urcă pe dealul de colo și urmărește ce se va întâmpla. Am să încerc să-ți atâț o șmecherie ca să pricepi de ce te-am pus să alergi de colo-colo pe pod.

Roșculeț se ușchi pe malul celălalt și urcă pe deal, cum îi zisese Mămăița. Se puse acolo și așteptă, cu privirea ațintită spre pod. Mămăița se duse în mijlocul unei poieni și se așeză. Nu după multă vreme, un copoiăș se iți din tufișuri, cu nasul după urmele Mămăiței. Când ridică privirea, o văzu și începu să latre ca un turbat. Mămăița așteptă până fu sigură că a fost văzută, apoi o luă la fugă, dar nu foarte repede. Roșculeț, de pe deal, privea și nu înțelegea ce se întâmplă, fiindcă Mămăița părea că se joacă cu copoiul, nu că încearcă serios să scape de el. După câteva minute, Roșculeț auzi un alt zgomot. Era un huruit înfundat și îndepărtat. Apoi un șuierat. Venea trenul.

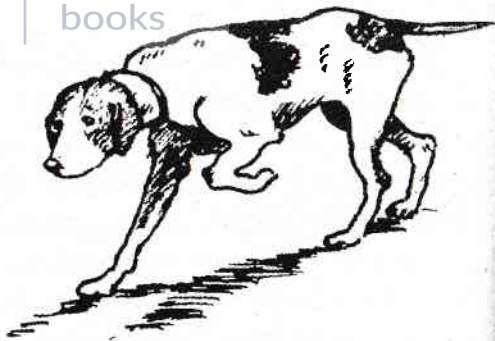
Îl auzise și Mămăița, care se îndreptă în fugă spre pod. Trenul se vedea deja. Brusc, Mămăița o

luă de-a dreptul pe pod. Alerga atât de iute, încât părea un fulger roșcovan. Copoiășul era pe urmele ei și era atât de încrâncenat s-o prindă încât nu băgase de seamă nici podul, nici trenul. Dar nu putea alerga la fel de repede ca ea. Nici pomenea-lă! Când bătrâna vulpe ajunsese deja la celălalt capăt al podului, cățelul nu era nici la jumătate, iar în spatele lui șuiera trenul.

Copoiul scoase un schelălăit înfricoșat, apoi făcu singurul lucru pe care îl putea face: se aruncă de pe pod jos, în apa învolburată de dedesubt. Roșculeț îl mai văzu doar cum se chinuie să înoate spre mal.

– Acum știi de ce-am vrut să înveți cum se traversează un pod. E o șmecherie foarte utilă dacă vrei să scapi de-un câine, zise Mămăița Vulpe când ajunse în vârful dealului unde aștepta Roșculeț.

III

COPOIUL LĂTRUȘ NU SE LASĂ PĂCĂLIT

Atât de multe învățase Roșculeț de la Mămăița, încât începuse să și-o cam ia în cap. Se credea foarte deștept și foarte important. E drept, deștept e din fire, iar de învățat învățase repede tot ce-i arătase bătrâna. Problema lui Roșculeț era alta: lăudăroșenia. În fiecare zi, se bătea cu pumnii în piept prin Lunca Verde că ce deștept era el. La un moment dat, Cioară Negruțu nu-l mai suportă și-i spuse de la obraz:

– Dacă ești așa deștept cum zici, de ce te tot ferești de Copoiul Lătruș? Știi ce cred eu? Cred că nu ești destul de deștept ca să-l duci de nas.

Mulți dintre luncași îl auziră pe Negruțu zicând vorbele acestea. De-acum, Roșculeț știu

că, dacă nu-i dovedește lui Negruțu că n-are dreptate, va ajunge de râsul lumii. Își aminti imediat șmecheria cu care Mămăița îl făcuse pe tânărul copoi să sară de pe pod. De ce n-ar încerca și el același lucru cu Lătruș, dându-i ocazia lui Negruțu să vadă cu ochii lui cum se face?

– Auzi? Dacă vii la podul de cale ferată când trece trenul de după-amiază, am să-ți arăt ce ușor e să-l duci de nas pe Lătruș Copoiul, zise Roșculeț.

Negruțu zise c-o să vină, iar Roșculeț plecă să vadă pe unde e Lătruș. Între timp, cioroiul anunță pe unde putu că Roșculeț a promis că-l păcălește pe Lătruș. De fiecare dată când povestea, îl pufnea râsul ca la un banc bun. La ora stabilită, Negruțu se prezentă prompt la pod, împreună cu văru-său, Sami Gaiță. Nu după mult timp, îl zăriră pe Roșculeț traversând în fugă o poiană, cu Lătruș hămăind pe urmele lui. Imitând manevra Mămăiței, Roșculeț îl lăsă pe Lătruș să-l prindă din urmă, iar când trenul se apropie duduind, o porni în cea mai mare viteză peste pod, chiar în fața locomotivei. Se gândea că Lătruș o să fie atât de atent la urmărire, încât n-o să observe trenul decât când va fi prea târziu, cum pățise copoiușul. În acest caz, câinelui nu-i mai rămânea decât să se arunce de pe pod în râul involburat de dedesubt.

Imediat ce trecu pe partea cealaltă, Roșculeț sări de pe șine și se uită să vadă ce s-a ales de